

En tredie Provst skrev: „Sag skal tillade mig at yttre, at jeg aldeles ikke hader den Bestræbelse at drage Qvinder frem til offentlige Bestillinger; jeg kan ikke være med dertil. Denne Bestræbelse grunder sig i en falsk Liberalitet og i en slyv Betragtning af Qvindens Natur og Bestemmelse“. . . . „Sees Sagen ubelukkende fra Skolens Standpunkt, troer jeg heller ikke, at der derfra kan hentes nogen Anbefaling. Jeg troer ikke, at Qvinden kan være ligesaa godt skikket til Lærergjæringen som Manden, naar undtages enkelte Ting, som høre med til den særlige qvindelige Dannelse.“ . . . „Ved Skolerne paa Landet; istedetfor Andenlærerne vil jeg have mig Valg af Lærerinder frabedt“ . . . „Skulde der aabnes Lærerinder Afgang til at undervise i Religion, maatte jeg gjøre Indsigelse derimod“. Endeligt yttrede en sjerde Provst: „Efterat der er givet Lærerinder Afgang til at underkaste sig Examen, er det et Nødsnødvendighedsstraf, at der forundes dem Afgang til fast Ansættelse; hvorvidt imidlertid den hele Foranstaltning er heldig, skal jeg ikke afgjøre“ . . . „Underviisningen i Religion og Regning bør besørges af en Lærer. Qvindens varmere Følelser hindre hende i at gjøre Christendommens Sandheder til Gjenstand for en overveiende Forstandsudvikling. Jeg kan ikke indsee det Unskelige i, at Lærerinder paa Landet skulle afløse Andenlærer“. Jeg har tilladt mig at anføre disse Yttringer for at vise, at, om jeg end skulde komme til her i Forsamlingen at staae ene med mit Andragende om at udvortere § 2 af Lovforslaget, finder jeg dog stor Tilslutning udenfor Forsamlingen, og det hos Mænd, som have Meget med Skolevæsenet paa Landet at gjøre, og som ere velbekjendte med alle disse Forhold der. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale mit Endringsforslag til den ærede Forsamlings Opmærksomhed.

W. Petersen: Skjøndt jeg naturligtviis efter den Modtagelse, mine Yttringer under Sagens første Behandling fandt, kun har meget lidet Haab om at føre det af mig stillede Forslag igjennem, har jeg dog troet at burde stille det. Som det vil erindres, vare Lønningerne i det af Ministeren forelagte Udlaaf, naar Byg-

gen regnes til 5 Rd. pr. Ld., for Lærerinder i Kjøbstadskolerne bestemte til 325, 375 og 424 Rd. I det andet Ting har man imidlertid troet, at disse Lønninger ikke vare høje nok, og man har derfor bestemt, at Lønningen for Kjøbstadlærerinderne skulde være 500 Rd. som den laveste og 700 Rd. som den højeste, men dog saaledes, at Communalbestyrelserne kunne nedsette Lønnen med en Tredebeel, altsaa til henholdsvis 333 Rd. 2 Mk. og 466 Rd. 4 Mk. Som jeg har tilladt mig at oplyse, er den nuværende Lønning for en Lærerinde i den Commune, hvor jeg hører hjemme, fra 260 indtil 300 Rd., og der vil saaledes efter Lovforslaget blive en Forhøjelse af omtrent 50 pCt. Hvad derimod Landet angaaer, har man i Folkethinget strøget Ministerens Bestemmelse om Lønnen for Lærerinder, saaledes at Sogneforstanderskaberne aldeles frit kunne bestemme den. Der staaer nemlig, at paa Landet lønnes en Lærerinde som Andenlærer, og vi vide jo, at Lønnen for Andenlæreren er ubestemt, idet det er overladt til Sogneforstanderskabet, hvorledes det vil ordne sig med ham. Den almindelige Løn for en Andenlærer paa Landet er imellem 150 og 200 Rd., og naar man lægger dette til Grund, ville Kjøbstæderne for den samme Gjæring komme til at udrede det Dobbelte, ja, over det Dobbelte af det, som den udsøres for paa Landet. Jeg skal ikke længer trætte det høie Ting med, hvor høi eller hvor lav Lønningen vil blive for Kjøbstæderne; thi jeg troer, at de allerede ere saa stærkt belastede i communal Henseende, at en Smule Mere eller Mindre kommer det ikke saa nøie an paa. Hovedsagen er for mig det Princip, at den samme Ret bør gjælde for Kjøbstæderne som for Landet, at den samme Ret, som Landet har til at bestemme Lønnen for sine Lærerinder, ogsaa bør tilkomme Kjøbstæderne med Hensyn til deres Lærerinder, at Contractsfriheden hæbdes for begge Parter. Jeg troer, at Kjøbstadcommunalbestyrelserne ere berettigede til at forbre, at der vises dem den samme Tillid, som der vises Sogneforstanderskaberne paa Landet. Man har rigtignok sagt, at man nu engang er kommen ind paa denne Vej, at man ved Loven af 8de Marts 1856 har bestemt Lønnen for Lærerne, og at man som Følge deraf nu